

Boven: Opstelling werk van Renshaw in MalieBeeld Onder 'Skinman' (2005)

Kleilegertje van minimensjes

Nee, ze zijn voorlopig niet op kantoor. En ook niet thuis. Ze zijn uit logeren, met zijn allen. De gemiddeld een meter hoge mensfiguren die de Amsterdamse keramist/beeldhouwer Nick Renshaw (38) maakte, staan deze zomer tentoongesteld in MalieBeeld, een expositieruimte in de Haagse Malietoren waar de Vereniging VNO-NCW zetelt.

Ze komen uit verschillende bedrijfs-, particuliere en museumcollecties: ABN Amro, Gasunie, Interpol, het VU Medisch Centrum maar ook een basisschool en Museum Het Princessehof in Leeuwarden.

Het afscheid nemen viel zwaar, weet Renshaw, die de beelden uit zijn nu tien jaar omspannende carrière zelf opbaalde uit de collecties. 'Nieuwe kantoorgebouwen hebben vaak nog geen ziel. En dan koopt men een beeld van mij aan, dat daar in de hal of op een kamer staat. De mensen zijn vaak al zo aan ze gehecht geraakt dat ze het gevoel kregen dat de ziel met de beelden weer uit het gebouw verdween.'

Dat gevoel van onthechting is levendig voor te stellen. De figuren staan bij elkaar als een legerij wacht, dat zich stilzittend doet gelden. Het zijn net minimensjes, allemaal bevoren in dezelfde archaisch-Griekse houding. Benen naast elkaar, korte armen, buikje naar voren. Seksloos, maar nooit kinderlijk of kinderachtig. Maar ook geen dokwerker die het niet meer pikt of een Koons-achtige kitschknuffel, een hysterisch-gutti-ge harlekijn of hobby-sadomasochist — hoezeer ze daar ook in hun hart op willen lijken.

'Ze proberen een sterke en zelfverzekerde indruk te maken, maar blijven toch onzeker en naïef', zegt Renshaw. 'Misschien net als ik.'

Voor een vroege serie, geëxposeerd bij zijn vaste galerie De Witte Voet in Amsterdam, drukte de beeldhouwer nog zijn eigen hoofd in de klei. Deze zelfportretmaskers versierde hij met clownsachtige decoraties, als introvertie die tot uitbundigheid wordt geforceerd. De kop staat bovendien op een naar verhouding te klein lijf, wat de kijker helemaal een wee gevoel in de maag geeft.

'Bij het bakken van de klei krimpt een vorm zo'n tien procent. Daardoor lijkt het soms inderdaad of je een gescalpeerd hoofd van jezelf vasthoudt', constateert Renshaw met een stalen gezicht. Inmiddels heeft hij ontdekt dat expressiviteit niet alleen zit in het gebruik van zijn eigen hoofd. Zelfs bij zijn beelden zonder gelaatstreken voel je zijn aandachtige blik op je gericht.

Behalve dat de mensjes inmiddels een scala aan archetypen belichamen — van afgodsbeeld en vruchtbaarheidssymbool tot superman en sciencefictionheld — vormen ze ook een prachtige staalkaart van keramische technieken. Eén beeld heeft zelfs een huid in

RENSHAW'S BEELDEN BELICHAMEN ARCHETYPEN EN VORMEN STAALKAART KERAMISCHE TECHNIEKEN

mozaïekmotief. Het patroon heeft Renshaw gekopieerd van het behang uit zijn ouderlijk huis in Engeland. 'Dat geeft mij tegelijkertijd zowel een geruststellend als een beklemmend gevoel.'

'Ik zat eens in de trein, toen er een klein jochie binnenstapte met een pop in zijn armen. Die drukte hij dicht tegen zich aan. Ik vond het nogal een griezelige pop. Maar toen bedacht ik dat dat joch eigenlijk niet die pop maar zichzelf tegen zich aandrukte om een gevoel van geborgenheid te hebben. Daar gaat het om. Voelen dat je er werkelijk bent.' ■

CHRIS REINEWALD

Nick Renshaw: 10 jaar beelden

17/m 5 nov in MalieBeeld,
Den Haag
Info: 070-3490250 of
www.maliebeeld.nl

HET FINANCIEELE DAGBLAD, FD PERSOONLIJK

HET FINANCIEELE DAGBLAD